

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.T.S., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem ve sdružení AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1**, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **19.10.2011 č.j. CPR-8906-3/ČJ-2011-9CPR-V234**,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2011 č.j. CPR-8906-3/ČJ-2011-9CPR-V234 se z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalované .**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.380,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 31.10.2011 téhož dne předanou k poštovní přepravě a doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) dne 1.11.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2011 č.j. CPR-8906-3/ČJ-2011-9CPR-V234 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 27.7.2011 č.j. KRPK-26009-54/ČJ-2011-190022 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobkyni [podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů] uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Počátek této doby byl prvoinstančním rozhodnutím stanoven „v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do patnácti dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“ nebo „spr. ř.“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, především s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně namítala, že se správní orgány obou stupňů nedostatečně zabývaly otázkou zákonnosti vedení žalobkyně (účastnice řízení) v evidenci nežádoucích osob, jakkoliv je to jejich povinností ve smyslu § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány v odůvodnění rozhodnutí uvedly, že rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobkyni uloženo rozhodnutím ze dne 5.9.2009 č.j. CPUL-1997-44/ČJ-2009-044061-KOVA, bylo vykonatelné dne 24.12.2010, kdy k tomuto datu zanikla platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobkyně v té souvislosti poukázala na to, že k tomu, aby zanikla platnost povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 46 odst. 1 v návaznosti na § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutné, aby rozhodnutí o správním vyhoštění bylo především platné. Pokud rozhodnutí o správním vyhoštění již v platnosti není, nemůže být takové rozhodnutí ani vykonatelné. Správní orgán se touto skutečností nijak nezabýval, přičemž ve smyslu výše uvedeného žalobkyně uvedla další skutečnosti.

Žalobkyně připomněla, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu, resp. Nejvyššího soudu, ve věci interpretace stavění běhu lhůty správního vyhoštění dosud stále převládá (byť vzhledem k odlišnému názoru jednotlivých senátů NSS byla věc postoupena rozšířenému senátu) výklad, dle kterého se běh lhůty uloženého správního vyhoštění nestaví (žalobkyně v té souvislosti odkázala na a citovala např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4.6.2008 ve věci sp.zn. 8 Tdo 643/2008 a ze dne 27.11.2008 ve věci sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2009 č.j. 8 As 59/2009-95). Žalobkyně zdůraznila, že její právní názor vychází nejen z judikatury Nejvyššího správního soudu, ale také z konstantní judikatury Nejvyššího soudu. S ohledem na výše uvedené uzavřela, že doba,

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, skončila uplynutím lhůty uvedené ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž pro počátek běhu této lhůty je rozhodný den vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto konkrétním případě tedy den 5.9.2009.

Ze znění § 154 odst. 3 [zákona o pobytu cizinců] vyplývá, že policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, a z § 155 odst. 2 [zákona o pobytu cizinců] vyplývá, že takového cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí správního orgánu vykonáno nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem. Je zcela nepochybné, že k zákonnému vedení cizince v evidenci nežádoucích osob je v první řadě nutné, aby rozhodnutí o správním vyhoštění bylo platné, přičemž platností je nutno rozumět nikoliv vykonatelnost či nevykonatelnost rozhodnutí, ale právě dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup do České republiky. K tomu, aby mohly nastat jakékoliv jeho následky, je třeba, aby rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rozhodnutím obecně platným, a teprve na základě dalších vlastností tohoto rozhodnutí mohou nastávat další právní následky, např. při nabytí právní moci lze takovou osobu označit za nežádoucí nebo při vykonatelnosti takového rozhodnutí lze po cizinci požadovat opuštění České republiky. Vždy jsou však tyto vlastnosti rozhodnutí podmíněny jeho platností, tedy dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Pokud tedy rozhodnutí o správním vyhoštění pozbylo platnosti, resp. uplynula doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nemohou nastat jakékoliv následky takového „neplatného“ rozhodnutí. Z díky § 155 odst. 2 [zákona o pobytu cizinců] je pak třeba dovodit, že pokud uplynula doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je třeba takovou osobu z evidence nežádoucích osob neprodleně vyřadit, neboť jeho další vedení v této evidenci nemá žádnou zákonnou oporu. Naopak, lze analogicky dovozovat, že pokud dojde ke zrušení platnosti rozhodnutí správním orgánem, musí to mít stejné právní účinky, jako uplynutí platnosti, resp. doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. S ohledem na výše uvedené žalobkyně konstatovala, že rozhodnutí o správním vyhoštění pozbylo platnosti dne 5.9.2010 a ke dni 24.12.2010 nemohlo být vykonatelným. Žalobkyně tedy nemohla v žádném případě mařit výkon správního rozhodnutí, jak je jí vytýkáno v napadeném rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítala, že nemohla mařit uložené správní vyhoštění i proto, že v rozhodné době pobývala na území ČR v rámci povolení k dlouhodobému pobytu a v průběhu jeho platnosti opakovaně vstoupila ve styk jak s odděleními OAMP, tak cizineckou policií, přičemž oprávněnost pobytu žalobkyně nebyla nikdy zpochybněna, natož aby byla někdy zadržena. V té souvislosti žalobkyně odkázala na ústavou garantovaný princip legitimního očekávání, kdy žalobkyně nemůže být postižena za případné pochybení správního orgánu v jeho aplikační praxi. Jinými slovy, pokud správní orgán zcela respektoval platné oprávnění žalobkyně, nikdy je nezpochybnil a naopak aktivně k ní přistupoval jako k osobě s platným oprávněním k pobytu (aniž by tuto skutečnost zavinila žalobkyně svým jednáním), nemůže být tato skutečnost přičítána jakkoliv k tíži žalobkyně, byť by se v budoucnu hypoteticky prokázalo, že tak správní orgán činil v rozporu se zákonem, respektive z důvodu neznalosti právních předpisů.

Žalobkyně dále uvedla, že nemohla mařit správní vyhoštění i z důvodu, že správnímu orgánu ze zákona vyplývá povinnost stanovit účastníku řízení lhůtu k vycestování a za tímto

účelem udělit účastníku řízení výjezdní příkaz, což se evidentně nestalo (k tomu odkaz na obsah spisového materiálu a vyjádření účastníka ze dne 16.7.2011). Pokud tedy správní orgán případně zjistil, že pobyt žalobkyně již není relevantní, byl povinen vydat žalobkyni výjezdní příkaz, resp. stanovit lhůtu k vycestování. I kdyby nebyla výše uvedená argumentace relevantní, pokud žalobkyni nebyl vystaven výjezdní příkaz po (hypotetickém) skončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nemohly být v žádném případě naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně dále tvrdila, že správní orgány obou stupňů postupovaly nezákonně, jestliže ve výroku rozhodnutí spojily dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, s vykonatelností, neboť takový postup nemá oporu v právních předpisech. S odkazem na § 118 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyně dovozovala, že z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by policie při stanovování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, mohla ve výroku extenzivně libovolně upravovat běh platnosti takové doby. Žalobkyně byla přesvědčena, že správní orgány nejsou oprávněny mimo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, resp. lhůtu k vycestování, libovolně upravovat výroky svých rozhodnutí, ať už ze zákonných či nezákonných důvodů. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 1 větě druhé totiž ukládá policii, aby v rozhodnutí stanovila dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Z žádného zákonného ustanovení ale nevyplývá oprávnění policie stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, popř. jiná omezení, kterou budou či nebudou mít vliv na běh této lhůty. Žalobkyně měla s ohledem na uvedené za to, že výrok napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění nemá oporu v právních předpisech a je nepřezkoumatelný.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 8.11.2011 trvala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhovala zamítnutí žaloby. Připomněla podstatné údaje ze správního spisu (viz níže) s tím, že žalobkyně nerespektovala vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, z území České republiky nevycestovala, a naplnila tak skutkovou podstatu maření výkonu správního rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Proto jí bylo správním orgánem prvního stupně adekvátně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod č.j. KRPK-26009-54/CJ-2011190022, které jí bylo prokazatelně doručeno dne 27.7.2011.

Žalovaná dále uvedla, že novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. byla s účinností od 24.11.2005 změněna definice správního vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, již není stanovena dobou platnosti rozhodnutí, ale tak, že tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu žalovaná konstatovala, že zákon o pobytu cizinců výslovně neuvádí, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, ale že citovaný zákon v § 118 odst. 1 ve větě třetí explicitně zakotvuje povinnost policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tzn. oprávnění policie určit počátek a konec této doby. S ohledem na zásadní změnu právní úpravy žalovaná dovodila logickou a právně relevantní úvahou úmysl zákonodárce, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nově neběží v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Z povahy věci lze dospět k závěru, že běh doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se na dobu, po kterou nelze výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, staví, tj. odložením

vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se staví běh této doby. Aby realizace opatření ve formě správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněna, prvoinstanční správní orgán na základě zákonného oprávnění stanovil, že není-li rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné (cizinci je z titulu příslušného oprávnění umožněno na území pobývat), neběží ani doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, resp., že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, neboť jinak by institut správního vyhoštění pozbyl svého smyslu a účelu sledovaného zákonem o pobytu cizinců. Právě v době, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je realizován samotný účel rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy dosažení faktického stavu, aby cizinec, pokud jsou k takovému postupu shledány zákonné podmínky, nemohl po stanovenou dobu i proti vlastní vůli na území České republiky pobývat. Proto byla žalovaná toho názoru, že se prvoinstanční rozhodnutí stalo dne 25.12.2010 vykonatelné a zároveň, ve smyslu § 46 odst. 1 v návaznosti na § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalobkyni dnem 25.12.2010 došlo ze zákona k zániku platnosti dlouhodobého víza. Prvoinstanční správní orgán se touto skutečností zabýval a dospěl, stejně jako žalovaná, k závěru, že žalobkyně od 25.12.2010 do 30.6.2011 na území České republiky pobývala neoprávněně, neboť mařila výkon pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí č.j. CPUL-1997-44/ČJ-2009044061-KOVA. Pokud žalobkyně poukazovala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 59/2009-102 a rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 156/2008-129, tak dle žalované nelze k těmto rozhodnutím přihlídnout, neboť se jedná o odlišné řízení, nadto vedené ještě před novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb.

Žalovaná rovněž odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2011 č.j. 1 As 106/2010-74, kde výše popsanou věc řeší rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V bodě č. 14 tohoto usnesení je uvedeno, že první senát je přesvědčen o tom, že běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se staví po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné. Svůj názor opřel o úvahu, podle níž jestliže je výkon takového rozhodnutí z určitého důvodu odložen, cizinec nemusí opouštět území České republiky. „Trest“ vyhoštění tak prozatím nepůsobí, a proto by neměla běžet ani jeho doba. Pokud by tomu bylo opačně, míjel by se „trest“ účinkem. Odlišný výklad zaujala starší judikatura zejména s ohledem na původní definici správního vyhoštění obsaženou v zákoně o pobytu cizinců až do jeho novelizace provedené zákonem č. 428/2005 Sb. Poté, co zákonodárce tuto definici (záměrně) opustil, není důvodu k dalšímu zachovávání výkladu, jehož praktickým důsledkem může být až popření účelu správního vyhoštění.

Ze **správního spisu** se k věci podává následující. Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústní nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Chomutov, rozhodnutím ze dne 5.9.2009 č.j. CPUL-1997-44/ČJ-2009-044061-KOVA (dále též jen „*původní prvoinstanční rozhodnutí*“) uložila žalobkyni správní vyhoštění, když doba po kterou žalobkyni nebylo lze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na jeden rok a byla „*shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí*“. Žalobkyně proti rozhodnutí brojila odvoláním. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7.12.2009 č.j. CPR-13846-1/2009-9CPR-V234 odvolání zamítla (dále též jen „*původní rozhodnutí žalované*“). Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 20.10.2010 č.j. 7 Ca 365/2009-42 žalobu zamítl. Kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6.4.2011 č.j. 7 As 32/2011-63 odmítnuta.

Žalobkyně se dne 29.6.2011 dostavila na oddělení pobytových agend Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje. Policejní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně v rozporu s pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Téhož dne proto zahájil s žalobkyní správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců (oznámení o zahájení správního řízení ze dne 30.6.2011 č.j. KRPK-26009-33/ČJ-2011-190022).

Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 30.6.2011 ev.č. ZS16549, jímž bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně do země státního občanství je možné.

Prvoinstanční správní orgán vydal dne 27.7.2011 pod č.j. KRPK-26009-54/ČJ-2011-190022 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Ta se proti tomuto rozhodnutí odvolala a žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem *a)* pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, *b)* proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, *c)* pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Soud se nejprve zabýval důvodností poslední z žalobních námitek, totiž námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku toho, že správní orgány obou stupňů ve výroku rozhodnutí spojily dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, s vykonatelností, neboť takový postup nemá oporu v právních předpisech.

Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se „stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“.

Problematika stanovení okamžiku, od něhož počíná plynout doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla opakovaně judikována Nejvyšším soudem i Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud se k této problematice vyslovil např. v rozsudcích ze dne 25.4.2004 č.j. 4 As 24/2008-77, ze dne 3.1.2011 č.j. 8 As 69/2010-163 nebo ze dne 1.3.2011 č.j. 2 As 6/2011-62 (všechny k dispozici na www.nssoud.cz). A právě posledně zmíněný rozsudek je určitým shrnutím názoru Nejvyššího správního soudu na věc. Nejvyšší správní soud zde (ve věci jím hodnocené, avšak s obecným dopadem i na věc posuzovanou zdejším soudem) mj. konstatoval: „(...) [19] *Otázka, zda doba, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění cizince není vykonatelné (...) má nebo nemá být započítávána do lhůty, po níž je cizinec pokládán za nežádoucí osobu, byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu, na niž bylo v řízení opakovaně odkazováno, řešena pouze zčásti a nepřímou. Naopak judikatura Nejvyššího soudu v trestních věcech týkajících se trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí se jednoznačně přiklání k právnímu názoru žalobkyně. Tak v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2008, sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, Nejvyšší soud konstatoval, že „pro stanovení doby počátku správního vyhoštění a návaznosti na to určení jeho konce, je třeba ve smyslu § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. vzít v úvahu, že „správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území“, a z dikce tohoto ustanovení dovodit, že tímto časem, resp. termínem, je s ohledem na další souvislosti textu zákona den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až právní mocí rozhodnutí.*“

[20] *K tomuto právnímu názoru se jednoznačně přiklonil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 3.1.2011, sp. zn. 8 As 69/2010 (publ. na www.nssoud.cz). V něm nepřisvědčil názoru, „že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovená*

v rozhodnutí o správním vyhoštění, byla přerušena po dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat.“ Při odmítnutí takového názoru, zastávaného nyní stěžovatelem, vyšel jak z předchozí vlastní judikatury (zejména z rozsudku ze dne 22.11.2007, sp. zn. 1 As 39/2007, a z rozsudku ze dne 25.4.2008, sp. zn. 4 As 24/2008), tak z výše citované judikatury Nejvyššího soudu, ve snaze vyhovět požadavku, aby výklad a aplikace právních norem byly vedeny mj. kritériem vnitřní hodnotové jednoty a nerozpornosti právního řádu, jinak řečeno požadavku, aby tatáž norma byla dvěma vrcholy české justice vykládána pokud možno totožně. Na tomto základě pak zdejší soud odmítl výklad prosazovaný nyní i tehdy stěžovatelem: „(...) K tvrzení, že nabytím účinnosti zákona č. 428/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byl s účinností od 24.11.2005 běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nade vší pochybnost navázán na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, pak stěžovatel nepřinesl relevantní argumenty.“

[21] Ani podle nyní rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu nevyplývá z odložení vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, že by po tuto dobu byl sistován i běh doby, po níž je cizinci zakázán vstup na území ČR a je veden v evidenci nežádoucích osob.

[22] Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom určité absurdity důsledků, které z toho plynou, konkrétně toho, že na cizince, kterému se podaří celou dobu, po níž mu je zakázán vstup na území ČR, strávit v režimu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tento zákaz vstupu fakticky nedopadne a navzdory tomu, že má vstup na území ČR zakázán, stráví (dokonce až) celou tuto dobu na jejím území a následně mu nic nebrání požádat o udělení povolení k pobytu, takže možná území ČR ani nikdy neopustí. (...)

[23] Tento důsledek je ovšem absurdní pouze tehdy, pokud je vnímáno vyhoštění a zákaz vstupu na území ČR jako trest. (...) V judikatuře zdejšího soudu byl ovšem opakovaně (například v rozsudku ze dne 25.4.2008, sp. zn. 4 As 24/2008) potvrzován závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, sp. zn. 5 As 94/2005 (publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS), vysvětlujícím, proč nelze správní vyhoštění jako trest chápat: „Správní vyhoštění ve smyslu ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu.“ K takovému názoru se přiklonil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29.7.2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010, v němž shledal, že správní vyhoštění za nelegální pobyt v ČR není „trestem“, který by z důvodu zákazu dvojího potrestání vylučoval pozdější trestní stíhání. (...)

[25] Opomenout nelze ani argument, že jednoduchý a nepřerušný běh lhůty počínající ihned po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je vhodnější i z hlediska právní jistoty cizince, pro nějž má toto rozhodnutí zásadní důsledky (...).“.

Zdejší soud se s prezentovanými názory Nejvyššího správního soudu i Nejvyššího soudu na věc plně ztotožňuje, a nezbývá mu tak než uzavřít, že žalovaná pochybila, když skrze napadené rozhodnutí uznala za správné přímé navázání počátku doby, po kterou nelze cizinci [zde žalobkyně] umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na okamžik, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. **Tato žalobní námitka proto byla shledána důvodnou.**

Pro úplnost soud uvádí, že je mu známo, že tento právní názor bude podroben testu posouzení rozšířeného senátu NSS, jemuž byla uvedená problematika předložena usnesením ze dne 2.2.2011 č.j. 1 As 106/2010-74 s jasně formulovanou otázkou (cit.: „*Staví se běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné, jestliže bylo dané rozhodnutí vydáno podle zákona o pobytu cizinců ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 428/2005 Sb.?“*). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v této věci dosud nerozhodl a senát 30A zdejšího soudu nevidí důvod se od stávající rozhodovací praxe správních soudů odchýlit.

Ve světle uvedeného soud posuzoval i důvodnost další žalobní námitky, podle níž se správní orgány obou stupňů nedostatečně zabývaly, v důsledku čehož i nesprávně rozhodly, otázkou zákonnosti vedení žalobkyně v evidenci nežádoucích osob. Žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgány v odůvodnění rozhodnutí uvedly, že správní vyhoštění, které bylo žalobkyni uloženo rozhodnutím ze dne 5.9.2009 č.j. CPUL-1997-44/ČJ-2009-044061-KOVA, bylo vykonatelné dne 24.12.2010 a k tomuto datu zanikla platnost povolení (žalobkyně) k dlouhodobému pobytu.

Ze správního spisu je patrné, že Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústní nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Chomutov, původním prvoinstančním rozhodnutím uložila žalobkyni správní vyhoštění, když doba, po kterou žalobkyni nebylo lze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na jeden rok a byla „*shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí*“. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí neúspěšně brojila odvoláním a posléze (stejně neúspěšně) i žalobou podanou proti původnímu rozhodnutí žalované. Rozsudek Městského soudu v Praze v této věci nabyt právní moci dne 24.11.2010. Vzhledem k tomu, že doba k vycestování cizince z území České republiky byla v původním prvoinstančním rozhodnutí stanovena na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, konstatovaly správní orgány obou stupňů, že toto rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 25.12.2010. A právě „mařením“ tohoto rozhodnutí měla žalobkyně porušit § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu

České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

Podle § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem. Cizince zařazeného do evidence nežádoucích osob z důvodu uvedeného v § 154 odst. 4 písm. a) policie z evidence nežádoucích osob vyřadí po dodatečné úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním policii nebo ministerstvu, nejpozději však po 6 letech od ukončení zajištění nebo uplynutí doby stanovené k vycestování. Cizince zařazeného do evidence nežádoucích osob z důvodu uvedeného v § 154 odst. 4 písm. b) nebo c) policie z evidence nežádoucích osob vyřadí po dodatečné úhradě přepravních nákladů ministerstvu, nejpozději však po 6 letech od jeho zařazení do evidence nežádoucích osob.

Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

V posuzované věci bylo původní prvoinstanční rozhodnutí vydáno dne 5.9.2009. Ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu počala jednoletá doba, po kterou žalobkyni nebylo lze umožnit vstup na území České republiky, plynout ihned po vydání rozhodnutí, a skončila tak dne 5.9.2010. Správní orgány obou stupňů (míněny správní orgány rozhodující v této posuzované věci) stanovily vykonatelnost původního prvoinstančního rozhodnutí (za použití § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) na 25.12.2010. Ovšem, skončila-li doba, po kterou žalobkyni nebylo lze umožnit vstup na území České republiky, více než dva měsíce před tímto datem, nebylo v prosinci roku 2010 v této souvislosti co vykonávat. Nelze proto než přitakat právnímu názoru vyslovenému žalobkyní v žalobě. Z tohoto důvodu a ve smyslu § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *per analogiam* žalobkyně měla být vyřazena z evidence nežádoucích osob. **I tato žalobní námitka proto byla shledána důvodnou.**

A dle stejných úvah **byla shledána jako důvodná i třetí žalobní námitka.** Jestliže doba, po kterou žalobkyni nebylo lze umožnit vstup na území, marně uplynula v září roku 2010, aniž by se tento zákaz stal účinně vykonatelným, nemohla žalobkyně v pozdější době, konkrétně k 30.6.2011, mařit výkon takto uložené povinnosti, pokud pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza. Podle § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabytí právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění¹⁰⁾ [zde odkaz na zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon] nebo *je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění*. Bylo by však v rozporu s ústavním principem legitimního očekávání aplikovat doslovně toto ustanovení zákona o pobytu cizinců na specifický případ žalobkyně. Jistě, stane-li se rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, je s touto skutečností spojen následek v podobě zániku platnosti dlouhodobého víza. Ve světle výše popsaných okolností je však zdejší soud přesvědčen, že primárním předpokladem postupu podle § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je, aby bylo co vykonat. Není-li tomu tak (a tato situace v případě žalobkyně nastala), byl by postup správního orgánu podle § 62 odst. 1

zákona o pobytu cizinců jen výrazem snahy potrestat žalobkyni za každou cenu. Řečeno jinak – pokud již nebylo možné vykonat správní vyhoštění podle původního prvoinstančního rozhodnutí, postačí formalisticky aplikovat zmíněné ustanovení zákona a bude dosaženo stejného cíle. Takový postup však zdejší soud shledal nepřijatelným.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná, a proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí bez jednání rozsudkem pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Žalobkyni tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.380,- Kč skládající se z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, z odměny advokáta za jeden úkon právní služby v poloviční výši, tj. 1.050,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby, jako úkon právní služby oceněný poloviční výší bylo uznáno podání ze dne 16.11.2011, jímž žalobkyně toliko vyslovila nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 1.230,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně byla v době podání žaloby osvobozena od soudních poplatků ve smyslu § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném ke dni podání žaloby, podle něhož byl od soudního poplatku osvobozen cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, dočasné ochrany, *rozhodnutí o správním vyhoštění*, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení zajištění, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, a v řízení o propuštění cizince ze zajištění.

Soud rovněž považuje za potřebné vyslovit se na tomto místě i k poučení o možnosti podat proti rozsudku kasační stížnost. Rozsudek ve věci byl vyhlášen dne 20.12.2011 a téhož dne bylo na úřední desce soudu vyvěšeno jeho zkrácené vyhotovení (bez odůvodnění). Podle tehdy účinného znění § 106 odst. 4 s.ř.s. se kasační stížnost podávala u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy u příslušného krajského soudu. V tomto smyslu také znělo poučení na zkráceném vyhotovení rozsudku. Dne 1.1.2012 nabyl účinnosti zákon č. 303/2011

Sb., který novelizoval mj. i znění § 106 odst. 4 s.ř.s. v tom smyslu, že kasační stížnost se nově (tedy od 1.1.2012) podává u Nejvyššího správního soudu. Proto je v písemném vyhotovení tohoto rozsudku uvedeno poučení o místě podání opravného prostředku již podle znění s.ř.s. ve znění účinném od 1.1.2012.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. prosince 2011

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu